

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4340-4341/2545

นาง จิตรา ทองพัฒนโจทก์ นาง สุดาหรือชยุดา สุนาถวนิชย์กุล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.พ. มาตรา 197 เดิม, ป.วิ.พ. มาตรา 198 เดิม, ป.วิ.พ. มาตรา 199 เดิม, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 197, ป.วิ.พ. มาตรา 199, ป.วิ.พ. มาตรา 198

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การได้ต่อเมื่อโจทก์มีคำขอ แต่การที่โจทก์มีคำขอให้ศาลสั่งว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การมิได้หมายความว่าจำเลยไม่ขาดนัดยื่นคำให้การ เพราะเมื่อจำเลยมิได้ยื่นคำให้การภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ก็ต้องถือว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การโดยผลของกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 197 วรรคแรก (เดิม) แล้วผลของการที่โจทก์มีคำขอดังกล่าวมีเพียงว่าโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไปเท่านั้น หากโจทก์ไม่ยื่นคำขอก็เป็นผลทำให้ศาลชั้นต้นอาจมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความได้ตามมาตรา 198 วรรคแรกและวรรคสอง (เดิม) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับโจทก์โดยเฉพาะมิได้เกี่ยวข้องกับปัญหาว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่ เหตุนี้การขออนุญาตยื่นคำให้การตามมาตรา 199(เดิม) จึงไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าจำเลยขาดนัดยื่นคำให้การตามมาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อน การที่จำเลยยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การเป็นการขออนุญาตยื่นคำให้การเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว ซึ่งหากจะถือว่าเป็นการขอขยายระยะเวลา จำเลยจะต้องอ้างถึงพฤติการณ์พิเศษที่ไม่อาจยื่นคำให้การภายในกำหนดเวลาตามกฎหมายและอ้างเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจยื่นคำขอขยายระยะเวลานั้นก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 แต่ตามคำร้องขอของจำเลยอ้างเหตุที่มีได้จึงใจขาดนัดยื่นคำให้การเท่านั้น มิได้อ้างพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยจึงไม่อาจถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยได้ จำเลยทั้งสองได้รับหมายเรียกให้ให้การและสำเนาคำฟ้องโดยชอบแล้ว การที่จำเลยที่ 2 ที่หลงลืมเพราะมีธุระส่วนตัวต้องทำจึงไม่อาจยื่นคำให้การได้ทันภายในกำหนดมิใช่เหตุผลอันสมควร ทั้งจำเลยที่ 2 ก็มีทนายความในคดีอาญาที่เกี่ยวกับคดีที่ตนถูกฟ้องเป็นคดีแพ่งอยู่แล้ว ซึ่งจำเลยที่ 2 อาจติดต่อกับทนายความของตนเพื่อยื่นคำให้การต่อสู้คดีได้ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การหรืออาจขอขยายระยะเวลายื่นคำให้การโดยอ้างพฤติการณ์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งได้ แต่จำเลยที่ 2 หาได้เอาใจใส่ในการดำเนินการดังกล่าวหรือแจ้งให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองยังถือไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยมีเหตุอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้ จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ โจทก์ก็ยังคงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบให้รับฟังได้ตามคำฟ้องและในกรณีที่ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตให้จำเลยยื่นคำให้การ จำเลยมีสิทธิที่จะสาบานตนให้การเป็นพยานเองและถามค้านพยานโจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 วรรคสอง (เดิม) ซึ่งจำเลยก็ได้สาบานตนให้การเป็นพยาน และถามค้านพยานโจทก์ในข้อที่ว่า จำเลยปลูกสร้างอาคารรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของโจทก์หรือไม่ จึงถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาดังกล่าวตามประมวลมาตรา 249 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของผู้มีสิทธิครอบครองที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2425 ประมาณกลางเดือนตุลาคม 2538 จำเลยทั้งสองร่วมกันถมที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก.) เลขที่ 2461 ของจำเลยที่ 1 ที่อยู่ติดแนวเขตที่ดินของโจทก์รुक้าเข้าไปในที่ดินของโจทก์แปลงดังกล่าวทางด้านทิศใต้ยาวประมาณ 40 เมตร คิดเป็นเนื้อที่ประมาณ 50 ตารางวา แล้วจำเลยทั้งสองก่อสร้างอาคารพาณิชย์บนที่ดินของจำเลยทั้งสอง รุก้าเข้าไปในที่ดินของโจทก์เป็นเนื้อที่ 50 ตารางเมตรเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์และส่งมอบที่ดินให้แก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย และห้ามมิให้จำเลย (ที่ถูกจำเลยทั้งสอง) เข้าเกี่ยวข้องกับที่ดินของโจทก์อีกต่อไป กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นจำนวนเงิน 400,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าวนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้ชำระค่าเสียหายอีกเดือนละ 1,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะขนย้ายและรื้อถอนทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์เสร็จสิ้นจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การก่อนศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การจำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การโดยอ้างว่ามีได้ใจขาดนัดยื่นคำให้การโจทก์ยื่นคำคัดค้านว่า เป็นความบกพร่องของจำเลยทั้งสองเอง ขอให้ยกคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลยทั้งสองศาลชั้นต้นได้สวนคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลยทั้งสองแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้อง แล้วพิพากษาคัดต่อไป และพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 20,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยทั้งสองรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างและขนย้ายทรัพย์สินพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ในส่วนที่ดินพิพาทตามแผนที่พิพาทเอกสารหมายเลข 7 และ 8 ในสำนวนคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2966/2539 ของศาลชั้นต้น หากสภาพบังคับไม่เปิดช่องให้กระทำได้ ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายเป็นค่าที่ดินให้โจทก์เป็น (เงินจำนวน) 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับให้ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 7,000 บาท ส่วนค่าขออื่นให้ยกจำเลยทั้งสองอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งและคำพิพากษาศาลชั้นต้นศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลชั้นต้น ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ และพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 1,500 บาท แทนโจทก์จำเลยทั้งสองฎีกาคัดค้านคำสั่งและคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองเป็นประการแรกว่า จำเลยทั้งสองจงใจขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่ ศาลฎีกาตรวจสอบแล้วปรากฏว่าขณะที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นยังมิได้มีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ จึงเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่าการขออนุญาตยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 (เดิม) ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นต้องมีคำสั่งว่า จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อนหรือไม่ และที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจะถือเท่ากับ

เป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้หรือไม่ ศาลฎีกา โดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การต่อเมื่อโจทก์ มีคำขอต่อศาลภายใน 15 วัน นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การได้สิ้นสุดลง ศาลชั้นต้นจะไม่มีคำสั่งนั้น หากโจทก์ไม่มีคำขอดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การที่โจทก์มีคำขอให้ ศาลสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ มิได้หมายความว่าจำเลยทั้งสองไม่ขาดนัดยื่นคำให้การ เพราะเมื่อจำเลยทั้งสองมิได้ยื่นคำให้การภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ ทั้งมิได้แจ้งเหตุขัดข้องต่อ ศาลภายในกำหนดเช่นว่านั้น ก็ต้องถือว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยผลของกฎหมาย ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 197 วรรคแรก (เดิม) แล้ว ผลของ การที่โจทก์มีคำขอดังกล่าวมีเพียงว่าโจทก์ประสงค์จะดำเนินคดีต่อไปเท่านั้น หากโจทก์ไม่ยื่นคำขอ ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวนี้ ก็เป็นผลทำให้ศาลชั้นต้นอาจมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกเสียจาก สารบบความได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 198 วรรคแรกและวรรคสอง (เดิม) ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโจทก์โดยเฉพาะ มิได้เกี่ยวข้องกับปัญหาว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่น คำให้การหรือไม่แต่อย่างใด เหตุนี้การขออนุญาตยื่นคำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่ง มาตรา 199 (เดิม) จึงไม่ต้องให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ ตามมาตรา 198 วรรคแรก (เดิม) ก่อนข้อเท็จจริงในการพิจารณาว่าจะอนุญาตให้จำเลยทั้งสอง ซึ่ง ขาดนัดยื่นคำให้การได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยทั้งสองจงใจขาดนัดหรือไม่เท่านั้น หากจำเลยทั้งสองมิได้ขาดนัดยื่นคำให้การโดยจงใจหรือมีเหตุอันสมควรประการอื่น ศาลชั้นต้น ย่อมอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การภายในกำหนดเวลาตามที่ศาลจะเห็นสมควรได้ แต่ถ้าขาด นัดนั้นเป็นไปโดยจงใจหรือไม่มีเหตุสมควร ศาลชั้นต้นก็ชอบที่จะไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่น คำให้การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 วรรคแรก และวรรคสอง (เดิม) ส่วนปัญหาที่ว่าจำเลยทั้งสองยื่นคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าวจะถือเท่ากับเป็นการขอให้ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยายระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติ ที่ประชุมใหญ่เห็นว่า กรณีนี้เป็นการขออนุญาตยื่นคำให้การเมื่อพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว ซึ่งหากจะถือว่าเป็นการขอขยายระยะเวลาจำเลยทั้งสองจะต้องอ้างทั้งพฤติการณ์พิเศษที่ไม่อาจ ยื่นคำให้การภายใต้กำหนดเวลาตามกฎหมายและอ้างเหตุสุดวิสัยที่ไม่อาจยื่นคำขอขยายระยะเวลา นั้นก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 แต่ ปรากฏตามคำร้องขอของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองอ้างเหตุที่มีได้จงใจขาดนัดยื่นคำให้การ เท่านั้น หาได้อ้างพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยแต่อย่างใดไม่ ดังนี้ ที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้อง ขออนุญาตยื่นคำให้การดังกล่าว จึงไม่อาจถือเท่ากับเป็นการขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งขยาย ระยะเวลายื่นคำให้การแก่จำเลยทั้งสองได้ สำหรับปัญหาตามฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ว่า จำเลย ทั้งสองจงใจขาดนัดยื่นคำให้การหรือไม่นั้น ปรากฏตามคำร้องขออนุญาตยื่นคำให้การของจำเลย ทั้งสองลงวันที่ 25 เมษายน 2539 และทางไตสวนพยานของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยที่ 2 ได้รับ หมายเรียกให้ให้การและสำเนาคำฟ้องเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2539 โดยรับไว้แทนจำเลยที่ 1 ด้วย แล้วหลงลืมไว้บนตู้สินค้าเนื่องจากต้องรีบเดินทางไปจังหวัดชลบุรีเพื่อประกอบพิธีไหว้บรรพบุรุษ แล้วเดินทางไปดูแลพี่ชายที่ป่วยหนักอยู่ที่กรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ยังต้องไปติดต่อหาสถานที่ ศึกษาให้แก่บุตรและกลับมาถึงบ้านเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2539 จึงรีบติดต่อทนายความและทราบ ว่าพ้นกำหนดเวลายื่นคำให้การแล้ว และจำเลยที่ 2 ตอบคำถามค้านของทนายโจทก์ว่าก่อนถูกฟ้อง เป็นคดีนี้จำเลยที่ 2 ถูกฟ้องเป็นคดีอาญาในข้อหาบุกรุก ในการดำเนินคดีอาญานั้นจำเลยที่ 2 ได้

แต่งตั้งทนายความให้มาดำเนินคดีแล้ว เห็นว่า จำเลยทั้งสองได้รับหมายเรียกให้ให้การและสำเนา คำฟ้องคดีนี้โดยชอบแล้ว ไม่อาจอ้างเหตุที่หลงลืมเพราะจำเลยที่ 2 มีธุระส่วนตัวต้องทำ จึงไม่อาจ ยื่นคำให้การได้ทันภายในกำหนดว่ามีเหตุผลอันสมควรได้ ทั้งจำเลยที่ 2 ก็มีทนายความในคดีอาญา ที่เกี่ยวกับคดีที่ตนถูกฟ้องเป็นคดีแพ่งอยู่แล้ว ซึ่งจำเลยที่ 2 อาจติดต่อกับทนายความของตนเพื่อ ยื่นคำให้การต่อสู้คดีได้ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นคำให้การหรืออาจขอขยายระยะเวลายื่นคำให้การโดย อ้างพฤติการณ์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งได้ แต่จำเลยที่ 2 หาได้เอาใจใส่ในการดำเนินการดังกล่าว หรือแจ้งให้จำเลยที่ 1 ดำเนินการไม่ พฤติการณ์ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองยังถือไม่ได้ว่าจำเลย ทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยมีเหตุอันสมควรที่ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่น คำให้การได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายืนตามคำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่น คำให้การนั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้ฟังไม่ขึ้นมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย ตามฎีกาของจำเลยทั้งสองต่อไปเป็นข้อสุดท้ายว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบฟังไม่ได้ว่าจำเลย ทั้งสองปลูกสร้างอาคารพาณิชย์รुकเข้าไปในที่ดินของโจทก์อันเป็นที่ดินพิพาทตามแผนที่พิพาท เอกสารหมายเลข 7 และ 8 ในคดีอาญาหมายเลขที่ 2966/2539 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ ก่อน วินิจฉัยปัญหาดังกล่าวเห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า การที่จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การจะ ถือว่าฎีกาข้อนี้ของจำเลยทั้งสองเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรก หรือไม่ ศาลฎีกาโดยมติที่ประชุมใหญ่เห็นว่า แม้ปัญหาตามข้อฎีกาดังกล่าว ของจำเลยทั้งสองจะมีใช้ประเด็นข้อพิพาท เพราะจำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การโดยไม่ได้ให้ การต่อสู้คดีเป็นประเด็นไว้ก็ตาม แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นประเด็นแห่งคดีตามคำฟ้องของโจทก์ โจทก์ ยังคงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานเข้าสืบให้รับฟังได้ตามคำฟ้องและในกรณีที่ศาลชั้นต้นไม่ อนุญาตให้จำเลยทั้งสองยื่นคำให้การเช่นคดีนี้ จำเลยทั้งสองมีสิทธิที่จะสาบานตนให้การเป็นพยาน เอง และถามค้านพยานโจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 199 วรรคสอง (เดิม)ซึ่งจำเลยทั้งสองก็ได้สาบานตนให้การเป็นพยาน และถามค้านพยานโจทก์ในปัญหาดังกล่าว ไว้แล้ว ฎีกาของจำเลยทั้งสองในข้อนี้จึงถือได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบใน ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคแรก"พิพากษายืน

องค์คณะ

วิชา มหาคุณ · พูนศักดิ์ จงกลณี · ปัญญา สุทธิบัติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4340-4341/2545>